

Minister van Buitenlandse Zaken (Beyen) aan minister zonder portefeuille, tevens leider van de Nederlandse delegatie bij de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties te New York (Luns), 15 okt. 1954

Bestemd voor de Delegatie. Verwezen wordt naar Uw telegram nr. 17.

Onderstaande opmerkingen kunnen, hoewel de voosheid van de Indonesische dreiging met communistisch worden van Indonesië, indien succes inzake Nieuw-Guinea zou uitblijven, zeer wel bekend is, bij het voorgenomen onderhoud van Minister Luns met de Secretaris-Generaal wellicht nuttig zijn.

Voor haar voortbestaan is het Indonesische Kabinet afhankelijk van de steun der communisten in het Parlement. De partij van Sastroamidjojo, de PNI, werkt daarom samen met de communistische partij, welke (evenals radio Moskou) over het huidige beleid van de Regering zeer te spreken is. Dit beleid biedt de communistische partij grotere kans tot ontplooiing en infiltratie dan onder enig vorig Indonesisch Kabinet het geval is geweest. Zeer vijandig staat het Kabinet Sastro tegenover de oppositie, gevormd door de Islamitische Masjumi, de socialistische partij van Sjahrir en de Katholieke partij, welke partijen principiële tegenstanders van het communisme zijn. Onder het Kabinet Sastro is de uitwisseling van Ambassadeurs met Moskou verwezenlijkt en is men begonnen de handelsbetrekkingen met communistische landen uit te breiden. Mocht het Kabinet Sastro een échec lijden inzake Nieuw-Guinea, dan zou de val van het Kabinet geenszins vaststaan, aangezien de huidige Regeringspartijen coûte que coûte tot de algemene verkiezingen in het zadel willen blijven en dit streven door de PKI wordt gesteund, omdat de val van het Kabinet hoogstwaarschijnlijk de oppositie aan het bewind zou brengen.

Dit alles is overigens irrelevant met betrekking tot hetgeen primair is te achten, namelijk dat Nederland er niet aan kan denken zijn taak in Nieuw-Guinea te verloochenen. In wezen staat dit geheel los van de vraag op welke wijze de politieke situatie in Indonesië zich ontwikkelt, ofschoon daarvan gezegd kan worden, dat de Nederlandse Regering bij het handhaven van haar standpunt inzake Nieuw-Guinea door deze ontwikkeling slechts wordt gesterkt. De Nieuw-Guineakwestie wordt door sommige groepen op de spits gedreven en leidt tot haatcampagne, welke hoofdzakelijk door communisten wordt gevoerd. In kringen van revolutionaire jongeren kan het systematisch opzweepen van anti-Nederlandse gevoelens, welke onder de Indonesische massa van nature niet aanwezig zijn, tot excessen leiden, welke zich niet alleen tot Nederlanders beperken, doch, zoals recentelijk is gebleken, waarvan ook andere buitenlanders in Indonesië het slachtoffer kunnen worden. Indien aan de Indonesische eisen zou worden toegegeven, zou zulks door de communisten, daarbij gesteund door de radicale nationalisten, worden aangegrepen om hun anti-kapitalistische en anti-imperialistische actie voort te zetten, welke in feite op de uitbanning van Westerse invloeden in Azië is gericht.

In verband met het aanstaande onderhoud met de Secretaris-Generaal moge ik nog het volgende opmerken.

Het lijkt mij niet onmogelijk, dat in de Nieuw-Guineakwestie Dr. Ralph Bunche belangrijk adviseur is van Secretaris-Generaal. Uiteraard is hij anti-koloniaal, doch anderzijds zeer toegankelijk voor redelijke, zakelijk goed gefundeerde argumenten.